

μεταθέσει των λαών, των γενομένων εν ταῖς ἀπωτάταις ζώναις τῆς Ἠπειροῦ ὑπὸ των διαδοχικῶν ἐπιδρομῶν των Θεσσαλῶν, των Βοιωτῶν καὶ των Δωριέων, ὀφείλεται ἡ νέα των ναυτικῶν λαῶν μετανάστασις πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἥτις τῇ ὀμηρικῇ ἐποποιίᾳ παρέσχε τὴν ἕλην καὶ προήγαγε τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἰωνίας ὠριμανσιν αὐτῆς.

ΣΤ΄.

Χρονολογία, ἐξαιρούμενα ἐπὶ των ὀμηρικῶν ποιημάτων.

Ὅτε ὁ μυθικὸς κύκλος τῆς Τροίας συνετελέσθη καὶ ἐπαγιάθη ἐν τῇ ὀμηρικῇ ἐποποιίᾳ, δὲν ἠρκέσθησαν ζητῆσαντες ἐν αὐτῇ πανόραμα τοῦ διὰ θαυμασίας δραστηριότητος πεπρωτισμένου καὶ ἐπὶ υἱῶν των θεῶν κυβερνωμένου κόσμου τούτου, ὃν ὠρίζον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἠρωικοῦ αἵματος, ἀλλ' ἐπεχείρησαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὴν ἐποποιίαν καὶ μέχρι των λεπτομερειῶν αὐτῆς ὡς ἔγγραφον τοῦ παρελθόντος. Οἱ ὑπὸ τῆς μούσης ὑμνοῦμενοι ἦρωες ὑπελήφθησαν ὡς ἱστορικοὶ βασιλεῖς, οἱ ἄλλοι, οὗς οἱ ἄχαιοι κατακτείναι ἀπεδίδοσαν τοῖς προγόνοις αὐτῶν, ἐθεωρήθησαν ὡς πραγματικὰ γεγονότα, ὁ ποιητικὸς δὲ κατοπτρισμὸς προσέλαβε τὴν ὑπόστασιν τῆς ἱστορίας. Οὕτως ἐμορφώθη ἡ παράδοσις, ἡ διδασκουσα διπλοῦν ἐξ Αὐλίδος ἀπόπλου, διπλὴν κατακτείναν τῆς Τρωάδος, δύο πολέμους, σημειωμένους διὰ των αὐτῶν πελοποννησίων, διεξαχθέντων δὲ ὑπὸ των αὐτῶν φυλῶν καὶ των αὐτῶν οἰκογενειῶν.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος πόλεμος, τμημα ἀπεσπασμένον τοῦ ἠρωικοῦ μύθου, ἠωρεῖτο ἐπὶ των νεφῶν, ἐδέσσε φυσικῶς πρὸς παροχὴν αὐτῷ ἀρχῆς καὶ τέλους, νὰ ἐπεκταθῇ ἡ μυθικὴ κρόκη ἐδέσσε ν' ἀνακληθῶσιν οἱ τοῦ πρῶτου δράματος ἦρωες εἰς Ἀργῶς, διότι αὐθεντικῶς γνωστὸν ἦν ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀγαμέμνονος εἶχον ἀρξαι ἐν Μυκίαναις μέχρι τῆς δωρικῆς εἰσβολῆς. Οὕτως αἱ ὑπὸ των ἐκπατρισθέντων Ἀχαιῶν, ζητούντων νέαν πατρίδα, συναφθεῖσαι μάχαι ἀπέβησαν πόλεμος, ἐκουσίως ἐπιχειρηθεῖς ὑπὸ των ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δυνάμεως αὐτῶν διατελούντων ἡγεμόνων, δεκαετής δὲ μακρὰ ἐκστρατεία. Ἀφ' ἐτέρου ἡ εἰσβολή, ἡ πᾶσαν τὴν μετᾶσιν ταύτην των λαῶν προκαλέσασα, ἐδέσσε νὰ ταχθῇ μετὰ τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ δευτέρου πολέμου.

Τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τῆς ποιήσεως ἐπὶ τοῦ ἔθνους των Ἑλλήνων ἀποτελεῖ ὅτι ὁ Τρωικὸς πόλεμος, οἷον ὑμῶσαν αὐτὸν οἱ αἰοῖδοι, ἔθηκεν ὅλως κατὰ μέρος τὸν πραγματικῶς γενομένον καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος, ὃς μόνον βάσιν ἔχει τὰ ὀμηρικὰ ποιήματα, ἀπέβη τὸ σταθερὸν σημεῖον, ὃ οἱ Ἕλληνες ἀγαθῇ τῇ πίστει συνῆψαν πᾶσαν τὴν χρονολογίαν αὐτῶν.

Διὸ ἔταξαν:

Τὴν πτώσιν τοῦ Ἰλίου	εἰς τὸ ἔτος 1
Τὴν θεσσαλικὴν ἐπιδρομὴν	» » » 50
Τὴν των Ἀργαίων εἰς Βοιωτίαν ἐπιδρομὴν	» » » 60
Τὴν ἐκστρατείαν των Ἡρακλειδῶν καὶ των Δωριέων	» » » 80
Τὴν ὑπὸ των Αἰολοαχαιῶν κατάληψιν τῆς Τρωάδος	» » » 130
Τὴν ἰδρυσιν τῆς Νέας Ἰωνίας	» » » 140

μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας.

Ἐν Λέσβῳ διετηρήθη ἐπὶ μακρότατον ἡ μνήμη των ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὑμνοῦσιν ὀμηρικῶν οἰκογενειῶν, ἐν ταῖς ναυτικαῖς δὲ πόλεσι τῆς Ἰωνίας, ἐνθα ἡ γνῶσις τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ἄλλων λαῶν ἐνέπνευσε τὸν πόθον τῆς σπουδῆς των ἔθνικῶν ἀρχαιοτήτων, ἐπεχειρήθη τὸ πρῶτον ἡ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ὀμηρικῆς ἐποχῆς εἰσαγωγὴ χρονολογικῆς τάξεως. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τοῦ εὐρέος καὶ πολλαπλοῦ ἔργου των λογογράφων, των πρῶτων σκαπανέων τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης. Οὗτοι, ὡς πρότυπον λαβόντες τὰ χρονικὰ των κρατῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἠθέλησαν καὶ αὐτοὶ νὰ συνάψωσιν ἀλλήλαις τὰς παραδόσεις τῆς πατρίδος αὐτῶν, διέγραψαν τὴν γενεαλογίαν των διαπρεπεστάτων οἰκογενειῶν καὶ προσεπάθησαν νὰ πληρώσωσι τὸ χάσμα, ὃπερ χωρίζει τὰς δύο μεγάλας χρονολογικὰς περιόδους, τὴν μὲν ἀρχαιοτέραν, τὴν δὲ μεταγενεστέραν τῆς δωρικῆς εἰσβολῆς.

Εἰς ἐπίτευξιν τούτου εἶχον δοκιμασθῆν διάφορα μέσα. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ των Παιδιστρατιδῶν εἶχε συνταχθῆν κατάλογος βασιλέων, ὃς τὴν εἰς Ἀθήνας ἤφειξιν των Νηλεϊδῶν ἔτασθεν εἰς τὸ 1149 π.Χ. Ἡ ἐποχὴ λοιπὸν αὕτη ἐθεωρήθη ὡς σημειούσα τὸν χρόνον τῆς καθόδου των Ἡρακλειδῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ πτώ-

σις τῆς Τροίας ἐτάχθη 60 ἔτη ἀρχαιότερον, ἦτοι εἰς τὸ 1209. Τῷ ἀττικῷ τούτῳ συστήματι ἀκολουθεῖ τὸ χρονικὸν των παγίων μαρμάρων.

Ἐν Πελοποννήσῳ εἰθιστο ἕτερον σύστημα, συναπτόμενον ἀφ' ἐνός μὲν τοῖς καταλόγοις των βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἀφ' ἐτέρου δὲ τῶ των Ὀλυμπιονικῶν.

Ὅτε οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας σοφοὶ ἠσχολήθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, εἶχον ὑπ' ὄψει τὰ δύο ταῦτα συστήματα, τὸ ἔργον δ' αὐτῶν ἐγένετο ἡ ἀποκατάστασις χρονολογίας, δυναμένης νὰ γέννηται γενικῶς ἀποδεκτὴ. Ὁ Ἐρατοσθένης εἰσῆγαγεν εἰς κοινὴν χρῆσιν τὸν πελοποννησιακὸν ὑπολογισμὸν, ὃς ἔτασσε τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας 407 ἔτη πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Τότε ἀνήγαγον εἰς προγενεστέραν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου (1193—1184) ἐποχὴν ἔτας ἀναμνήσεις, ὃν ἡχῶς ἦσαν τὰ ἀρχαιότατα ἐθνικὰ ἄσματα, τὴν διπλὴν κατὰ των Θεῶν ἐκστρατείαν καὶ τὸν πλοῦν των Ἀργοναυτῶν. Οὗτω διὰ των ἀπωτάτων τῆς ἑλληνοευρωπαϊκῆς ἱστορίας χρονολογιῶν ἀφίκοντο εἰς τὸ μέσον τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄλου συστήματος ὡς πρῶτους παράγοντας τῆς ἔθνικῆς ἱστορίας ἔταξαν τοὺς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐλθόντας ἀποίκους, τὸν Κάδμον, τὸν Κέκροπα, τὸν Δαναὸν καὶ τὸν Πέλοπα· ἐνήργουν δ' ἐν τούτῳ ὑπὸ τὸ κράτος ὀρθῆς τινος ιδέας, ὅτι ὀπλοδὴ ἔδει νὰ ζητῆται ἡ ἀληθὴς κοίτις τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ Αἰγαίου, ἐνθα ἐνομιζαμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος συννητῆσθαι ἑλληνικὰς φυλάς ἀναμεμιγμένας ἦδη ἐν ταῖς ναυτικαῖς συναλλαγαῖς καὶ τῷ διεθνεί ἔμπορίῳ.

Σημ. Ἐνταῦθα μετὰ τῆς λήξεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς τοῦ Νεολόγου ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως λήγει τὸ Πρῶτον Βιβλίον τῆς τοῦ Ἐρνέστου Κουρτίου Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀπεβίωσεν ἐν Παρίσιος εἰς των ἰδιοτύπων χαρακτήρων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Xavier Marmier, γεννηθεὶς τῷ 1809. Ὁ Marmier ἦν διακεκριμένος φιλόλογος καὶ περιηγητής, πολλὰ γράψας περὶ των περιηγήσεων αὐτοῦ ἐν τοῖς κυριωτάτοις περιοδικῶς συγγράμμασι τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ἀκαδημαϊκὸς ἐξελέγη εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Pongerville τῷ 1870. Ἐπιτυχῆ χαρακτήρα τοῦ ἀνδρὸς ἐδημοσίευσεν ὁ ἐν τοῖς ἀθανάτοις πολὺς συναδελφος αὐτοῦ καὶ φίλος των ἑλληνικῶν γραμμάτων A. Mezières ἐν τῷ «Χρόνῳ» των Παρισίων τῆς 1/13 ὀκτωβρίου.

— Εἶνε γνωστὴ ἡ μαγεία ἦν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ των γερμανῶν πριγκίπων αἱ τοῦ θεάτρου γυναῖκες, ὑποκρίτριαί τε καὶ αἰοῖδοί. Οὐκ ὀλίγοι δὲ εἰσιν, αἵτινες οὐδαμῶς πρὸ των δεσμῶν τοῦ γάμου ὀπισθοχώρησαν πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἰδιοτροπίας αὐτῶν. Τὸ μέγα δουκάτον τῆς Ἐσσης ἀνέγραψεν ἄπαξ ἔτι ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ τοιοῦτο γεγονός.

Ἡρωες τοῦ συμβάντος ἐγένοντο ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος, ἡλικίας πενήτηκοντα τεσσάρων ἐτῶν, θεῖος δὲ τοῦ βασιλεύοντος μεγάλου δουκός, καὶ ἡ δεσποινὴς Μιλένα (Milena), ἐτῶν εἴκοσι καὶ ἐνός, ἐλαφρὰ αἰοῖδος ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τῆς Δαρμστατῆς. Συννητῆθησαν, ἀλληληγαθήθη-

1) Περὶ τοῦ κατὰ τὰς γενεαλογίας ἐν τῷ αἰῶνι τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας ὑπολογισμοῦ των ἐποχῶν ἴδε I. Brandis. *De temp. Graecorum antiquissimorum ratione*. Bonnæ, 1857. Ὑπῆρχον δύο τρόποι ὑπολογισμοῦ, ὁ μὲν ἐν Ἀθήναις, ὁ δὲ ἐν Λακεδαίμονι. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἡ ἄλωσις τῆς Τροίας συνέπιπτε τῷ 1209 π. Χ., κατὰ τὸν δεύτερον δὲ, ὃν καὶ ἀπέδεξαντο οἱ ἀλεξανδρινοὶ γραμματικοί, τῷ 1183. Οὕτως ὁ Ἐρατοσθένης καὶ ὁ Ἀπολλόδιωρος ἔτασσαν τὸν Τρωικὸν πόλεμον εἰς τὸ 1193—1183, ὁ Σωσίβιος δὲ δώδεκα ἔτη βραδύτερον (Προβλ. Kohlmann. *Quaestiones Messeniaca*. Bonnæ, 1866, σ. 47). Περὶ σπουδαιωτέρων ἐν τῇ χρονολογίᾳ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου διαφορῶν ἴδε Boeckh, *Corp. Inscr. Graec.*, II, σ. 329 καὶ ἐξῆς.

σαν και ενυμφεύθησαν τῇ 8/20 παρελθόντος Σεπτεμβρίου. Ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος ἐξ Ἄγραμ, ἔδωκε (φρονῶ) τὴν συγκατάθεσιν τῇ θυγατρὶ, ἣς τὸ ἀληθές ὄνομα εἶναι Μαρία Gelzig.

Τὸ νοστιμώτερον ὁμῶς εἶνε ὅτι αἱ τοιαῦται ἐνώσεις πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς ὑψηλῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας, φαίνονται ὡσαύτως αἰ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ, διότι ὁ μὲν ἀδελφὸς τοῦ πρίγκιπος Ἐρρίκου ἐνυμφεύθη ἤδη ὑποκρίτριαν τοῦ αὐτοῦ θεάτρου, ἐξευγενισθεῖσα ἔκτοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα βαρωνίδος de Schlenberg, ὁ δὲ ἐξάδελφος αὐτοῦ, ὁ πρίγκιψ τοῦ Βάττεμπεργ ἐνυμφεύθη καὶ αὐτὸς τὴν δεσποινίδα Loisinger, ἣτις ἔπαιζεν ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τινος πυρετώδους διεξάγεται συζήτησις περὶ τοῦ ἀγγλικῆς θεάτρου, εὐρισκομένου ἐν καταπτώσει. Προσεκλήθησαν δὲ πάντες οἱ λόγιοι, ὅπως διὰ νέων ἔργων δραματικῶν συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ.

— Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἐκδοσις συλλογῆς ποιημάτων τοῦ πρότινων ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἐστεμμένου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας λόρδου Τένουσον, ὧν τὸ κυριώτατον ἐπιγράφεται Τὸ ὄνειρον τοῦ Akbar.

— Μετὰ τὴν κατ' ἐπανάληψιν διδασκαλίαν κατὰ τὸ ἦδη ἐκπεύσαν θέρος τῆς περιφήμου Διονυσίας (Denise) τοῦ Δουμᾶ υἱὸς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κωμῆδίας, ἤρξατο ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ ἡ Francillon τοῦ αὐτοῦ ἐπιφανοῦς δραματοῦργου. Τὸ παρισινὸν κοινὸν ἀνυπομῶνος περιμένει τὸ νέον ἔργον τοῦ Δουμᾶ *La Route de Thèbes*.

— Ἡ μανία ἐξακολουθεῖ προσβάλλουσα τοὺς γερμανοὺς συγγραφεῖς. Ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος Κονράδος Φερδινάνδος Meyer, ὅστις ἦν ἔλθετος τὴν καταγωγὴν, ἀπώλεσε τὸ λογικὸν καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ φρενοκομείῳ τοῦ Cœnigsfelden. Τὰ ἱστορικὰ μυθιστορήματα τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἀνδρὸς ἐλογίζοντο ὡς τὰ κάλλιστα ἐξ ὧν ἐγράφησαν ἐν Γερμανίᾳ. Ἐπίσης δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπώλεσε τὸ λογικὸν καὶ ὁ διάσημος ρώσος μυθιστοριογράφος Gleb Ivanovich Uspensky.

— Ἐν Πάτμῳ ἐπὶ τῆς οἰκίας τῶν Παγκαλῶν στηθῆσεται πλάξ μαρμαρίνη φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν: « Ἐν τῷ θάλασσῳ ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανεν ὁ Μιχαὴλ Παγκαλός ».

— Ὁ μεγάλθυμος ὁμογενὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἀβέρωφ ἐχορήγησε 2,500 δρ. τῇ Φιλαρμονικῇ ἑταιρείᾳ Ἀθηνῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου Ἀθηναίων καταβληθησομένου ποσοῦ διὰ τὰ δύο πρῶτα βραβεῖα τοῦ ἐπὶ τοῖς ἀργυροῖς γάμοις τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀλγας τελεσθησομένου μουσικῆς διαγωνισμοῦ.

— Αἱ τακτικαὶ συνεδρίαὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, διακοπεῖσαι ἐπὶ τῷ θέρει, ἄρξονται τῇ 2/14 Νοεμβρίου.

— Ὁ γονιμώτερος τῶν νεωτέρων συγγραφέων εἶνε ἄνευ ἀντιρρήσεως ὁ José Echegaray, ὁ μάλιστα διαδεδομένος ἀπὸ τινος ἐν Γερμανίᾳ ἰσπανὸς δραματοποιός. Μόλις συντελέσας ἓν ἔργον, τὴν Μαριάνναν, ἀγγέλλει ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἀποπερατοῦ ἕτερον, ἐν μέγα δρᾶμα ἐπιγραφόμενον ἡ Ἰσχυρὸς τῆς ἀδυναμίας. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο προαγγέλλεται ὡς ποιῆσον μέγαν πάταγον. Ταῦτα δὲ πράττων ὁ Echegaray, ἐκτελεῖ καὶ τὸ ἔργον μηχανικοῦ, συνεργάζεται ἐν τῇ ἰσπανικῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν ἐπιστημῶν καὶ μεταφράζει καὶ διευθύνει διάφορα ἔργα ἐπιστημονικὰ δημόσια.

— Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδώσωσι σειράν νέων γραμματοσῆμων πρὸς τιμὴν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Ταῦτα ἔσονται τριῶν τύπων, τριῶν ἀπεικονισμάτων διαφόρων, ὧν τὸ μὲν θὰ ἐξεικονίζῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, τὸ δὲ τὴν μονὴν τοῦ Rolida ἐν ἣ κατώκει ὁ διάσημος θαλασσοπόρος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ εἰς Ἀμερικὴν, καὶ τὸ τρίτον τὸ πλοῖον Santa Maria δι' οὗ ἔπλευσε τὸ πρῶτον εἰς τὸν νέον κόσμον. Τὰ γραμματόσημα ταῦτα χρησιμοποιοῦνται μόνον ἐπὶ ἔτος, διότι ἡ κυκλοφορία αὐτῶν διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1893 μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅτε ἀποσυρθῆσονται.

— Τὸ ταξίδιον τοῦ Ζολᾶ εἰς Λονδὶνον, εὐηρέστησεν οὐ μόνον τοὺς εὐφυστάτους συντάκτας τῶν χρονικῶν τοῦ μεγάλου τύπου, ἀλλὰ παρέσχεον ἀφορμὴν τοῖς γάλλοις καὶ ἄλλοις ἰχνογράφοις πολλῶν νέων γελιογραφικῶν εἰς βάρος τοῦ συγγραφέως τοῦ Débaule. Εἶνε γνωστὴ ἡ μανία αὐτοῦ,

ὅπως κατελεγχθῆ ἐν τοῖς ἀθανάτοις τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, φυσικῶς λοιπὸν πᾶσαι αἱ γελιογραφίαι περὶ τὴν μανίαν ταύτην περιστρέφονται καὶ ἐξεικονίζουσιν αὐτὸν λιτανεῖας ποιούμενον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου. Ἴνα δὲ τὰ ἄλλα παραλιπώμεν, σημειούμεθα ὅτι ὁ Γιλβέρτος-Martin ἐν εὐφυστάτῃ συνθέσει τοῦ Δὸν-Κιχώτου μεταμορφοῦ τὴν Ἀκαδημίαν αὐτὴν εἰς Παναγίαν τοῦ Λούρδου, φέρουσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς τὸν μικρὸν Αἰμίλιον καὶ δεικνύουσαν αὐτῷ τὸ ἱμάτιον μετὰ τῶν πρασίνων σημάτων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

— Περὶ τοῦ «Φαύστου» τῶν Γκαῖτε ὁ ἐν Φραγκφούρτῃ Οὐλιέλμος Gwinner ἐξέδωκε νέον σύγγραμμα (Gœthes nach der ursprünglichen Conception au fagedeckt und nachgewiesen. Frankfurt a M. J. Baer, 1892, σελ. 507). Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διαιρεῖται εἰς μέρη δύο, ὧν τὸ πρῶτον ἐνέχει ἀνάλυσιν σειρᾶς ἄρθρων δημοσιευθέντων τῷ 1879 ἐν τῇ «Καθολικῇ Ἐφημερίδι» (Allgemeine Zeitung) περὶ τῶν κυριωτάτων κριτικῶν μελετῶν, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν τότε περὶ τοῦ «Φαύστου» ὑπὸ τῶν Vischer, J. Schmidt, K. Bidermann, Kuno Fischer. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶ καὶ μᾶλλον ἐκτενές, πραγματεύεται μετὰ δυνάμεως καὶ καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως, περὶ τοῦ Φαύστου τοῦ Γκαῖτε, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην σύλληψιν ἐγγύτερον ἢ τῷ πνευματικῆς παραδόσεως ἢ ἡ τελειωτικῆ σύνταξις αὐτοῦ κτλ. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐδημοσιεύθη κρίσις μετ' ἀναλύσεως συντόμου ἐν τῇ «Κριτικῇ Ἐπιθεωρήσει» τῶν Παρισίων (Revue Critique) τῆς 8ης Ὀκτωβρίου ὑπὸ Ἐρνέστου Liehtemberger.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου γαλλικοῦ Μελοδράματος κ. Bertrand ἔλαβε αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν χορευτῶν, αἵτινες δὲ τῶν ζωηρότητων καὶ τῶν γελῶτων αὐτῶν ἐν τοῖς παρασκηνίαις, ἀνησύχουν τὸ ἀκρατῆριον τοῦ θεάτρου, ὡς συμβαίνει πολλάκις ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν θεάτροις—λέγοντες δὲ παρ' ἡμῖν ἐγνωσμένον καὶ τὰ ξένα—ὅπου πολλάκις ἀκούονται φωναὶ καὶ διαπληκτισμοὶ τῶν ἠθοποιῶν ἐν τοῖς παρασκηνίαις ἢ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ, μάλιστα κατὰ τὰ διαλείμματα. Αἱ χορευτρίαι προέβησαν εἰς ἀπεργίαν λέγουσαι, αἱ καυμένα, ὅτι διὰ τῶν μέτρων τοῦ διευθυντοῦ μήτε νὰ ὁμιλήσωσιν μήτε νὰ γελᾶσωσιν ἐπιτρέπεται αὐταῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἄλλ' αἱ ὠραῖαι νεάνιδες θὰ ἐπανεέλθωσι εἰς τὴν τάξιν.

— Ἀπέβωσεν ὡσαύτως καὶ ἕτερον μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ὁ ἱστορικὸς Camille Rousset ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα καὶ ἐνός ἔτους. Ἐξελέγη ἀκαδημαϊκός, νικῆσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ τὸν πολὺν Ἐδμόνδον About τῷ 1871.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ
ΕΝ Τῷ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΣΥΛΛΟΓῳ,

ΥΠΟ
ΚΛΕΒΟΥΛΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ιατροῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμὸν 49).

Ψυχολογικά.

Mania.—Ὁ ποιητὴς περιγράφει λίαν προσφῶδες τὴν ψυχολογικὴν ταύτην πάθησιν διὰ τῶν ἐπομένων στίχων·

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέχρυσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλήμων,
προσέβη μανία;

Οἶδ. Τύραν. 1300.

οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνηρόν τε μένος· καίνος ἐπίγυνος μανίας
ψαύων τὸν Θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.

Ἄντιγ. 961.